

Indsattes adgang til at telefonere til forsvarer

Udtalt over for direktoratet for kriminalforsorgen og anstalten ved Herstedvester, at jeg ikke kunne anse det for godtgjort, at et afslag til en indsat om tilladelse til at telefonere til sin forsvarer havde været foreneligt med gældende bestemmelser for indsattes telefonsamtaler.

(J. nr. 1983-65-615).

En indsat, A, klagede over, at direktoratet for kriminalforsorgen havde tiltrådt, at inspektøren for anstalten ved Herstedvester havde afslået at give ham tilladelse til den 16. november 1982 at ringe til sin forsvarer.

Det fremgik af det foreliggende sagsmateriale, at anstalten ved Herstedvester den 20. oktober 1982 modtog tilsigelse om, at A skulle møde i kriminalretten i Glostrup den 1. november 1982 i forbindelse med en straffesag, der verserede imod ham. Den 21. oktober 1982 anmodede A om, at advokat B blev beskikket som hans forsvarer. Sagen blev afsluttet ved kriminalrettens dom den 7. marts 1983.

Den 16. november 1982 klagede A til afdelingsrådet for afdeling R-S over, at han samme dag havde fået afslag på telefonisk at rette henvendelse til sin advokat med henblik på at aftale et nyt møde vedrørende sagen.

I skrivelse af 18. november 1982 meddelte inspektøren for anstalten ved Herstedvester A, at det meddelte afslag på telefonopkald var begrundet i, at der kun var mulighed for at telefonere fra anstalten i tilfælde, hvor det var uomgængeligt nødvendigt, og hvor brevkorrespondance ikke kunne afventes. Fængselsinspektøren tilføjede, at han i øvrigt var bekendt med, at hans advokat havde været i anstalten for at tale med ham.

A klagede herefter til direktoratet for kriminalforsorgen, der i skrivelse af 2. december 1982 meddelte ham, at direktoratet ikke fandt grundlag for at kritisere anstaltens afgørelse. Direktoratet anførte, at anstalten over for direktoratet havde oplyst, at anstalten ikke havde nægtet A kontakt med hans advokat, men alene havde nægtet ham at foretage telefonopkald på grund af de begrænsede muligheder, der var herfor i anstalten. Anstalten havde tilføjet, at man ikke havde forhindret ham i at skrive.

I anledning af A's klage til mig henviste anstalten over for direktoratet til sin skrivelse af 18. november 1982 til direktoratet og den dermed fremsendte (ovennævnte) kopi af meddelelsen til A om adgangen til telefonopringning fra anstalten.

FOB nr. 83.146

Direktoratet tilbagesendte sagen til anstalten med anmodning om oplysning om, hvornår A's advokat havde besøgt ham i forbindelse med den verserende straffesag. Direktoratet henviste herved til fængselsinspektørens meddelelse af 18. november 1982 til A, og til § 25, stk. 3, i justitsministeriets cirkulære af 18. december 1980 om de indsattes adgang til brevveksling og besøg m.v.

Med skrivelse af 2. marts 1983 tilbagesendte anstalten sagen bilagt en erklæring af 1. marts 1983 fra overvagtmeesteren, der oplyste, at A ifølge anstaltens besøgsprotokol havde haft besøg af sin advokat den 15. november 1982 fra kl. 13-14.10.

I en udtalelse til mig anførte direktoratet, at direktoratet efter en samlet vurdering af A's situation, hvorunder der navnlig var lagt vægt på oplysningen om, at han den 15. november 1982 havde haft besøg i anstalten af sin forsvarer, ikke havde fundet tilstrækkeligt grundlag for at kritisere, at anstalten den 18. november 1982 afslog hans anmodning om at telefonere til sin advokat.

Jeg udtalte herefter følgende i en skrivelse til A:

»§ 25, stk. 1 og 3, i justitsministeriets cirkulære af 18. december 1980 om de indsattes adgang til brevveksling og besøg m.v. har følgende indhold:

»Såfremt forbindelse gennem brevveksling ikke uden væsentlig ulempe kan afventes, kan det i det omfang, det er praktisk muligt, tillades indsatte at føre telefonsamtaler.

...

Stk. 3. Der bør i almindelighed gives tilladelse til at føre telefonsamtaler med forsvareren i en verserende straffesag eller sag om prøvedskrivning fra forvaring.«

...

Spørgsmålet om Deres adgang til telefonisk at rette henvendelse til Deres advokat er reguleret ved bestemmelsen i cirkulærets § 25, stk. 3. Efter denne bestemmelse bør der »... i almindelighed gives tilladelse til at føre telefonsamtaler med forsvareren i en verserende straffesag ...«.

Bestemmelsen må ses i sammenhæng med, at indsatte efter cirkulærets § 9 og § 19, stk. 2, har ret til ukontrolleret brevveksling med og besøg af forsvareren i en verserende straffesag. Det ville være mindre vel foreneligt med disse bestemmelser, hvis der kunne afkræves den indsatte en nærmere redegørelse for, hvorfor han ønsker at føre en telefonsamtale med sin forsvarer. En anmodning om at føre telefonsamtaler som nævnt i § 25, stk. 3, kan derfor ikke afslås alene med henvisning til, at brevveks-

ling uden ulempe kan afventes, men kun hvis særlige omstændigheder i det enkelte tilfælde taler imod at imødekomme anmodningen.

Efter min opfattelse kan det blotte forhold, at De nogle dage forinden havde haft en samtale med deres forsvarer på anstalten, ikke anses som en sådan særlig omstændighed, der i sig selv med rette kan begrunde et afslag. Jeg kan derfor ikke anse det for godtgjort, at det meddelte afslag har været foreneligt med bestemmelsen i cirkulærets § 25, stk. 3.

Jeg har gjort direktoratet for kriminalforsorgen og anstalten ved Herstedvester bekendt med min opfattelse.

...«